

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 128.642 van 1 maart 2004
in de zaak A. 147.830/VII-31.692.**

In zake : 1. Anna BENSDORP,
 2. Pieter BIJNEN,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat A. CRAEYBECKX,
 kantoor houdende te ANTWERPEN,
 Uitbreidingstraat 80.

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Anna BENSDORP en Pieter BIJNEN op 20 februari 2004 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van

“De beslissing van de buitendienst Antwerpen van de Afdeling Water van de Vlaamse Gemeenschap met onbekende datum, medegedeeld per E-mail van Ir. VAN CRAEN van diezelfde buitendienst aan de raadsman van verzoekende partijen op 13 februari 2004, waarbij tot niet-intrekking van de bestreden machtiging werd beslist en waarbij tevens aan de watermolen de mogelijkheid wordt gegeven te stuwen indien dit strikt noodzakelijk is”;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 24 februari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 februari 2004;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. CRAEYBECKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat N. DE CLERCQ die, loco Advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de v.z.w. DE LAERMOLEN op 7 augustus 2002 een aanvraag om stedenbouwkundige vergunning indient voor de restauratie van de “Laermolen”, een watermolen in Hoogstraten die op 13 februari 1998 als monument werd erkend; dat zij op 9 september 2002 bij de afdeling Water van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap een machtiging vraagt voor de restauratie van het molengebouw, de inbreng van een maalvaardig drijfwerk en de uitvoering van een “bypass”; dat deze machtiging, onder voorwaarden, wordt verleend op 8 november 2002; dat een stedenbouwkundige vergunning werd verleend op 3 februari 2003; dat verzoekers, die eigenaars zijn van percelen gelegen stroomopwaarts in de onmiddellijke nabijheid van de watermolen, nadien sedert meerdere maanden hun bezwaren aan de v.z.w. DE LAERMOLEN en aan de verwerende partij bekendmaakten; dat zij een verzoeningsprocedure op grond van artikel 731 van het Gerechtelijk Wetboek hebben ingeleid voor de Vrederechter van het kanton Hoogstraten; dat op 13 januari 2004 een proces-verbaal van niet-verzoening werd opgesteld; dat verzoekers stellen dat zij op 20 januari 2004 kennis kregen van de machtigingsbeslissing van 8 november 2002; dat zij, na eerdere briefwisseling en onderhandelingen, bij brief van 11 februari 2004 aan de afdeling Water vragen de machtiging in te trekken; dat deze op 13 februari 2004 laat weten dat de beslissing niet zal worden ingetrokken; dat dit de bestreden beslissing is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoekers met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel uiteenzetten wat volgt:

“De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal verzoekende partijen een evident en persoonlijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen. Dit blijkt uit de feiten.

Zoals uiteengezet in de feiten heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat de gemachtigde wanneer zij tot stuwing/afdamming van de rivier ‘De Mark’ overgaan, zij schade berokkenen of mogelijks kunnen berokkenen aan de omgeving en aan de percelen van verzoekers.

Waterschade maakt een evident moeilijk te herstellen nadeel voor verzoekers uit.

Hierbij moet rekening worden gehouden met het feit dat zelfs stuwing en afdamming in uitzonderlijke gevallen aanzienlijke schade zal/kan berokkenen aan de percelen van verzoekers, omdat zulks de plantengroei zal aantasten en de functie als hooiland in het gedrang brengt. Bovendien moeten de schapen van mijn verzoekers bij wateroverlast worden verplaatst, zeker wanneer er lammeren aanwezig zijn, en beschikken verzoekers niet over andere percelen zodat het niet mogelijk is deze dieren elders onder te brengen.

Tevens is het rivierwater van de rivier ‘De Mark’ sterk vervuild en wateren de riolen van de gemeente Hoogstraten (deels) zonder zuiveringsinstallatie af in deze rivier, waardoor elke overstroming ernstige bodemverontreiniging en andere milieuschade met zich mee kan brengen.

Dit is reeds gebleken wanneer de vzw. in januari is overgegaan tot een stuwing/afdamming tot 40 cm boven de drempel aan de watermolen, zoals werd vastgesteld in een Proces-Verbaal van Vaststelling van gerechtsdeurwaarder Verhulst van 14 januari 2004 voormeld.

Bovendien zijn verzoekers eigenaar van een beschermd monument waarin zij wonen en waarvan thans waterschade wordt vastgesteld in de kelders.

Een schorsingsarrest heeft een groot nut voor verzoekers. Bij een schorsing van de tenuitvoerlegging van de machtiging zal de vzw. ondertussen niet kunnen overgaan tot afdamming en stuwing en geen schade kunnen berokkenen aan de percelen van verzoekers en bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing van 13 februari 2002 (lees : 2004) wordt hetzelfde doel bereikt”;

Overwegende dat de verwerende partij daartegenover stelt:

“Verzoekende partijen tonen op geen enkele wijze aan dat zij ernstige en moeilijk te herstellen ernstige schade zouden ondervinden door een kortstondige stuwing.

De percelen worden blijkbaar gebruikt voor het houden van een 30-tal schapen. Er worden daaromtrent echter geen stukken voorgelegd.

Er dient bovendien rekening gehouden te worden met het feit dat de gronden van nature zeer drassig zijn en derhalve niet geschikt voor het houden van schapen.

Verzoekende partijen tonen ook niet aan dat zij schade zullen leiden indien zij de percelen tijdelijk niet zouden kunnen gebruiken. Het houden van een 30-tal schapen is blijkbaar enkel een hobby-aangelegenheid en maakt niet de professionele activiteit uit van tweede verzoekende partij. Verzoekende partijen verstrekken in elk geval geen enkele toelichting met betrekking tot deze activiteit. Er wordt niet aangegeven, noch aangetoond dat het tijdelijk niet kunnen gebruiken van de percelen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou veroorzaken.

Ook de bewering dat de rivier sterk vervuild zou zijn wordt niet hard gemaakt. Bovendien werd er reeds op gewezen dat de percelen sowieso regelmatig overstromen.

De bewering dat een schorsing nuttig zou zijn maakt geen bewijs uit van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Het ultieme bewijs dat verzoekende partijen geen enkel moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijden blijkt uit het feit dat zij op 21 september 2003, de problematiek kennende, zelfs stellen te zullen afzien van enige gerechtelijke stappen”;

Overwegende dat verzoekers nalaten gegevens aan te brengen waaruit blijkt welke de oppervlakte is van het gedeelte van het terrein dat wateroverlast zou ondergaan, welke de verhouding is tussen dit gedeelte van het terrein en de volledige grondeigendom van de verzoekers en welke reële en concrete schade zij oplopen ten gevolge van de beweerde wateroverlast, zeker nu zij niet aantonen dat zij de terreinen beroepsmatig als landbouwers exploiteren; dat verzoekers bovendien wel beweren maar niet bewijzen dat het water van de Mark is vervuild; dat zij evenmin aantonen dat de beweerde waterschade in de kelders van hun gebouw het gevolg is van de bestreden beslissing;

Overwegende dat niet is voldaan aan de derde van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op een maart tweeduizend en vier, door :

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

E. BREWAEYS.